

[Axel Dam.]

ikke, man kan straffes, fordi man har udtrykt en rigtig Tanke i en lidt angribelig Form.

Jeg fik altsaa ikke af det ærede Medlem Hr. Christmas Møller noget Svar paa, hvad det er for en Ejendomsret, som Det konservative Parti vil værne om. Jeg har gjort mig alle mulige Anstrengelser for at faa det at vide. For nogle Aar siden blev der af visse konservative Politikere udgivet et Tidsskrift, hvori der stod en Artikel — jeg maa have Lov til at oplæse tre—fire Linier deraf:

„Hvis man tror, at en Politik kan bygges op herhjemme, uden at der ligger en Tanke, en Teori eller en Grundanskuelse bag, saa tager man fejl.“

I den Anledning vil jeg gerne spørge Redaktøren — det var det ærede Medlem Hr. Bindslev — om, hvilken Teori om Ejendomsrettens Begrundelse der ligger bag Konservatismens Krav om Ejendomsrettens Ukrænkelighed. Jeg indsendte dengang en saadan Forespørgsel i Tillid til, at der stod i Artiklen:

„Skulde du, kære Læser, have Lyst til at give dit Besyv med i Laget, saa staar det dig selvfølgelig frit for.“

Denne Artikel blev indleveret, med Løfte om Optagelse. Der gik saa en rum Tid, et halvt Aar eller tre Fjerdingaar. Saa henvendte jeg mig til Redaktøren og spurgte, hvorfor Artiklen ikke var blevet optaget. Redaktøren beklagede, at den desværre var bortkommet. Jeg kom saa til at tænke paa, hvad Psykoanalytikerne belærer os om, at det underbevidste Sjæleliv undertiden kan gøre os den Tjeneste at lade de Ting forsvinde, som man gerne vil have skal forsvinde, eller lade os glemme det, som man gerne vil glemme, uden at man kan beskyldes os for bevidst at have villet gøre en saadan Handling. Imidlertid kunde jeg trøste Redaktøren med, at jeg havde en Afskrift af den Artikel, og den udleverede jeg ham saa. Der gik atter et Aars Tid. Den kom ikke. Jeg paakaldte den i et andet Blad, hvortil Redaktøren svarede, at han vilde nok selv bestemme, paa hvilket Tidspunkt han vilde oplyse om dette Problem, for han havde selv sagt, at han engang vilde skrive om Ejendomsretten. Mit lille Indlæg blev altsaa ikke optaget. Jeg kan for saa vidt godt forstaa det, men nu kommer jeg altsaa igen frem med denne Sag.

Jeg vilde sætte megen Pris paa, om dette høje Tings Medlemmer blev bekendt med, hvad vi forstaaer ved Ejendomsret — jeg forlanger ikke, at de skal bifalde det,

men saa vilde de i hvert Fald bedre kunne forstaa vore Udtalelser, selv naar de kommer i en lidt kras Form. Vi mener, at Ejendomsret er noget, som oprindeligt kun kan skabes gennem Indsats af Arbejde, aandeligt eller legemligt, medens Køb og Salg, Gave og Bytte, Arv og Testamente kun kan flytte en Ejendomsret, som i Forvejen maa eksistere. Hvorledes saa de Konservative kan hævde deres Ejendomsret, ved jeg ikke, det maa de selv om. Der staar i deres Program, at de er Modstandere af de skadelige Jordskyldslove. Det synes altsaa, som om man efter deres Begreb om Ejendomsret kan lægge Skat paa alt muligt undtagen det, som ikke skyldes menneskeligt Arbejde, nemlig Jord. Jeg vil gerne have dette Spørgsmaal klaret.

Endelig vil jeg gerne rette nogle Ord til det ærede Medlem Hr. Brorsen, som igen luftede sit fortvivlede Ønske om en Valgordning med Enmandskredse. Motiveringerne var den, at der skulde komme et stærkere personligt Tillidsforhold mellem Repræsentanterne og deres Vælgere. Men Faktum viser jo, at man aldeles ikke vælger særlige lokale Kandidater, men forskriver dem rundt omkring fra i Landet. Og naar saa de i Enkeltmandskredse valgte for at tilfredsstille Grundlovens Krav skulde suppleres med 40 Tillægsmandater, saa er det dog en given Sag, at disse Tillægsmandater aldeles ikke kan komme til at bære Præg af noget personligt Forhold mellem Vælgerne og Repræsentanterne, for Vælgerne ved ikke engang, hvilke Personer der bliver valgt ind i Tinget ved deres Stemmer. Forsvaret for den lokale Repræsentation mødte ogsaa frem paa Studentermødet i Aarhus. Jeg vilde ikke være spydig dengang, men her vil jeg gerne sige, at den foreslaaede Ordning vilde naturligvis navnlig hjælpe de Rigsdagsmænd, som kun een Gang om Aaret faar Lejlighed til fra denne Talerstol at tale om et eller andet lokalt Spørgsmaal, medens der ikke betros dem Ordførerskab ved vigtigere Sager. Men som Politik mere og mere bliver et alment Anliggende, som angaar hele Landet, tror jeg ogsaa, at det bliver mindre nødvendigt at have særlige lokale Repræsentanter for dette eller hint Sogn ude paa Landet. Det Forslag, som Venstre gør sig til Talsmand for, er ikke blot i Modstrid med Grundloven, men det vil i Virkeligheden reducere Valgretten endnu yderligere, nemlig til kun at være en beskedent Stemmeret. Det ærede Medlem talte med Rædsel om, at der kunde jo blive 10—12 Ordførere, som skulde tale her i Tinget.